

Ještě Evropou

Zámky na Loiře **Bretaň**

Amsterdam **Hamburg**

Skandinávie

Ještě Evropou

*Zámky na Loře Bretaň
Amsterdam Hamburg
Skandinávie*

Jiří Kostúr

Jiří Kostúr

Ještě Evropou (*Zámky na Loiře, Bretaň, Amsterdam, Hamburg, Skandinávie*)

Vydáno v roce 2017

Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2017

Fotografie: Jiří Kostúr, Miroslav Skalický Skalák, Šárka Skalická

ISBN: 978-80-88139-18-8 (PDF)

ISBN: 978-80-88139-19-5 (EPUB)

ISBN: 978-80-88139-20-1 (MOBI)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočiny, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010, rozebráno.

Je zastoupen v **Antologii české poezie I. díl (1966-2006)**, Dybbuk, 2009 a v antologii **Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života)**, Sursum, 2010.

Časopis *Revolver* revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky *milostné poezie* **Stařec a láska**. V literární revui *Pandora* č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobry práskač Švejk**, která vychází ze svazků *StB*, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Tři hároši v Pobaltí (cestopis o Litvě, Lotyšsku a Estonsku), e-kniha 2016.

Toulky Bosnou, Albánií a Řeckem (cestopis), e-kniha 2016.

Tři hároši na Sicílii (cestopis o Itálii), e-kniha 2017.

Tři hároši v Podněstří (cestopis o Rumunsku, Moldávii a Podněsterské Moldavské Republice), e-kniha 2017

Obsah:

Prolog

30. srpna

31. srpna

1. září

2. září

3. září

4. září

5. září

6. září

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

Homolkovic Skandinávie

Prolog:

„Kam příště pojedem, když máme prakticky celou Evropu sjetou? Mně chybí už jen Holandsko,“ řekl jsem Mírovi, když jsme končili minulou řeckou velkoexpedici.

„No buď můžem jet na Korsiku a Sardínii, anebo přes Holandsko a Německo a pak pobřežím Baltu přes Polsko do Litvy, a když dostanem vizum, tak do Běloruska,“ navrhoval dvě alternativy Skalák. „Kdyby Bělorusko nevyšlo, můžem zajet do Kodaně, Osla a Stockholmu. V Německu bysme mohli jet kolem řeky Mosel.“

Já mám celou Skandinávii projetou: v Dánsku jsem byl dvakrát, Norsko jsem protáhnul odspoda až nahoru na sever po Nordcapp a pak jsem se vracel celým Švédskem a kouskem Finska. Ne že by nestálo za to si udělat opáčko, tehdy jsem nevezl s sebou foťák, protože jsem si trdlo říkal, že mi bude stačit uchování krás skandinávské krajiny v paměti. Zkraje jsem si dělal jen heslovité poznámky, které brzy přerostly v cestopisný deník, tak jako to už dělám při každé další explorerské výpravě. „Toulky Skandinávií“ jsem nabídl nakladatelství Orbis, kde měli malou cestopisnou edici bez fotek, a málem rukopis vydali, když jsem byl zařazen do výběrového kola. Nakonec z toho nebylo nic.

„A nebyla by lepší přeci jen ta Korsika, silně pochybuju, že bejvalým disidentům dá Lukašenko vízum,“ podotknul jsem. „I ta Skandinávie se mi nezamlouvá jet jen její jižní část, nejkrásnější je cesta na sever. Norskem vedou úžasné hory, jsou tam ledovce, losi, sobi, tundra. Skandinávii bych si šoupnul ještě někdy celou!“

„Korsiku necháme na příště. V Řecku jsme si užili horka dost, musíme se zas provětrat!“ uzavřel Míra disputaci o cestovatelských věcech budoucích.

Bělorusko padlo velice brzy. Když jsem navštívil na internetu stránky Běloruského velvyslanectví a přečetl si propozice k vyplnění formuláře žádosti o vízum, tak bylo hned jasné, že nám sklaplo. Když dám stranou Lukašenkovy tajné služby (byli jsme signatáři Charty 77), tak se pro udělení víza musí uvést adresa hotelu, kde turisté budou bydlet. Poznávací čísla našich vehiklů, jimiž cestujeme a v nichž nocujeme, ty úředníkům velvyslanectví určitě nebudou stačit. Největší legrace ale je, že poplatek přes 60 euro, které se za podání žádosti o vízum vybírá, se v případě nevyřízení nevrací. Když jsem to Mírovi sdělil, oznámil: „Na Belorusko kašlem. Když daj ví-

zum jen jednomu, tak jsme stejně namydlený. Nakonec jsme byli v Podněstří, to bude v Bělorusku stejný!“

Někdy v červnu mi začala u auťáku prokluzovat spojka. To je teda bezvadný, když ji budu muset nechat vyměnit, tak nebudu mít prachy na harcování posledním zbytkem Evropy, který jsem ještě neviděl. Už mi ji jednou měnili a v servisu Suzuki jsem vypláznul kolem dvanácti tisíc. Z devíti tisícového důchodu už o mnoho víc neušetřím. Musel jsem jít do předčasného důchodu, v lese už nebyla práce, a i když jsem účastníkem III. odboje, tak kvůli tomu mi nebyl zvednut důchod na průměrnou výši, jako těm odbojářům, kteří odešli do důchodu standardně. Míra nedostane vůbec žádný důchod, i když do roku 1981, kdy odešel do emigrace, platil sociální pojištění. Holt blbci jsme nezaložili žádný Agrofert jako agent StB Bureš alias Babiš!

Spojka naštěstí šla ještě seřídít. Automechanik Suzuki mi ale řekl: „Když začne zas prokluzovat, tak je to už na výměnu!“ Že píšu další cestopis, je důkazem, že těch víc jak pět tisíc nových najetých kilometrů vydržela. Odpustil jsem si jen Kodaň s Oslem a Stockholmem, to jeli Skaláci sami. Docházely mi už eura.

Skalák

Skaláková Šárka

Autor

30. srpna

V Meziříčku se u Skaláků koná poslední víkend v srpnu každoroční undergroundový fest'ák. Já tam letos nejel, a proto jsme byli domluveni, že až pivovar odveze sudy a uklidí se, tak Med'our přijede ke mně do Chmelné pod horou Kletí. Odtud pak vyrazíme do Rakous.

V odjezdový den mi dopoledne zavolala Šárka, že ke mně nepojedou a spícha budeme mít na parkovišti u koncentračního tábora Mauthausen. Odpoledne se ozval taky Míra: „Pojedu kolem Dunaje, chci Šárce ukázat Wachau. Večer tedy nahore u tábora v Mauthausenu.“

Oblast krásné viniční oblasti Wachau u Dunaje za Krems jsem kdysi projel, když jsem jel z Vídně na Steyr, kde jsem se zúčastnil se Skalákovou partou rekonstrukce venkovského domu. V tom roce od září nebyla pro mě jako osobu samostatně výdělečnou činnou už práce v lese, komunističtí kapitalisté měli vyděláno, tak jsem do vánoč makal u Skaláka. Před dvěma roky jsem chtěl projet Wachau až do Vídně na kole, a i když jsem už přešlapal do Rakouska, musel jsem se vrátit. Udělala se mi na očích ječná zrna, návštěva očaře v Österreicheru by byla drahá záležitost.

Vyrazil jsem ve čtyři hodiny odpoledne směr na Český Krumlov. Tam jsem potřeboval zajet do Komerční banky zaplatit elektřinu bez poštovního poplatku, což se mi podařilo jen o fous. Pak jsem to vzal kopci přes Přídolí pod horu Polušku, kde jsem na konci komunistických časů bydlel tři roky na statku v osadě Blažkov u Omleňky. Už jsem se tam delší čas nebyl podívat.

Statek v Blažkově

V Blažkově s jeho pěti baráky jsem se dlouho nezdržel. Obešel jsem jen to popisné číslo 1, které bylo se svým čtvercovým půdorysem a dvorem uprostřed největší zdejší bývalou zemědělskou usedlostí. Sad, kde jsem choval koně a stádo ovcí, už po Sametáku ke statku nepatřil, koupila ho nějaká firma a stále na něm straší rozpadávající se hala dřevěné briketárny, která zkrachovala. Jedna strana statku, kde byl velký dřevník, byla postavena nově. Nelituju, že jsem se musel odtud vystěhovat a zakotvil v menší usedlosti, kterou jsem ve Chmelné koupil v září roku 1989.

Sjel jsem z kopců ke Kaplici a pak uháněl po E 55 k hraničnímu Dolnímu Dvořišti. Tam jsem natankoval poslední český benzín. Dálniční rakouskou známku jsem nekupoval, Míra mi ji zapůjčí. Na Salzburg a pak po Hitlerově „Orlím hnízdě“ v Německu i v pokračování na Innsbruck pojedeme určitě po dálnici. Za Freistadtátem za Dolním Dvořištěm taky už vede dálnice na Linec, ale té jsem se vyhnul.

Někde za Neumarktem jsem na kraji lesa povečeřel dvě vejce navtvrd a Nivu. Lehce jsem si zajel po okresce č. 124, už jsem dlouho tudy nejel k Dunaji směrem na Enns, když jsem tudy dřív jezdil na Steyr za prací u Skaláka. Vrátil jsem se ty tři kilometry na silnici č. 123 a pokračoval podél pěkné řeky Aist už na jih k Dunaji k Mauthausenu. Zdejší koncentrák jsem doposud vynechával. Zatím mi stačily v Polsku Treblinka a Majdanek.

Koncentrační tábor Mauthausen

Přijel jsem do spodního městečka u Dunaje, kde probíhal turistický podvečerní ruch. Jeden chlápek zapnul na svém telefonu GPS a ukázal mi na displeji lokalitu, kde se koncentrační tábor nachází.

Vyjel jsem do kopců několika serpentinami a přistál na parkovišti pod táborem. Nacházel jsem se na rozlehlé ploše sám. Skaláci ještě nedorazili. Než se setmělo, tak jsem po polní cestě objel oplocení tábora a narazil na místo, kde se konaly popravy vězňů. V Mathausenu zahynul muzikant Karel Hašler a také tu byla zastřelena velká skupina Čechů z doby atentátu na Heidricha. Výlet po Evropě začínáme stylově!

Skaláci dorazili až ve 22 hod. Šárka, jak se dalo čekat, po víkendové akci v Meziříčku prochněla celou oblast Wachau. Míra ji absolvoval soliterně sám. I teď se Šárka dlouho nerozmýšlela a okamžitě sebou bouchla opět na lože vzadu v Meďouru, což jsem doprovodil slovy: „Sekni s sebou zas napříč!“ Naše násoska už jen z posledních sil zadrmolila: „Míro, vezmi Zuzanku na procházku!“

Skaláci mají novou fenu boxera, když předchází Silona ukončila svůj život v rybníce, kde se utopila s pronásledovaným kozlem. Ta nová boxerská láska se jmenuje Zuzana.

Zuzano, Zuzano, Zuzanooo!!!

Se Zuzanou a Skalákem jsme zašli k hlavní bráně koncentráku zjistit, v kolik se ráno otevírá. Pak jsme také zapadli do svých příslušných pelechů. Na dvou prošívaných dekách se mi spalo cekem dobře, ale i tak se mi hlásí pravé rameno. Začala se mi v něm ozývat snad artróza nebo co, a navíc jsem si ho ještě nedávno pohmoždil pádem na kole před svým barákem, když jsem vezl pro přítelkyni kytici jetele nachového. Místo abych jetel upustil na trávník před domem, když mi překážel v brzdění, dostal jsem smyk a narazil s ramenem do země. Trubadurskou středověkou galantnost k ženám nezapřu, srazím si kvůli blbý kytce hlavu!

31. srpna

Probudil jsem v půl osmé, v Med'ouru stále vládl noční klid. Vylezl jsem z Jimnyho a pokropil travnatý příkop vedle našeho „dvorku“. Na parkovišti mimo nás nebyla stále ještě ani noha.

Náš „dvorek“

Natáhnul jsem se znovu v autě a začal číst Neduhu, zakladatele skupiny Extempore. V autobiografickém vyprávění o sobě říká, že byl v dětství slabihoudek, nepral se apod. Oceňuju též, že se vyjádřil, že je špatný básník, což nemohu posoudit, nic z jeho poetické tvorby mi není známo. Skalák mi vnucuje, abych si přečetl dva odstavce, co o něm J. J. N. napsal. Já si je přečtu, až k nim dojdu popořadě. Od

Neduhy vím, že si na Míru stěžuje, že když u něj pracoval, tak mu měl platit málo. Já si nestěžuju, za šilinky jsem tehdy koupil barevnou televizi, vyklápečí okno a materiál na zateplení půdy.

Šárka s kocovinkou ve svém království

Koncentrační tábor Mauthausen byl zřízen po anšlusu Rakouska Německou říší v roce 1938 kvůli ložisku žuly ve zdejším kamenolomu. K němu vedou pověstné „schody smrti“. Nedaleko byl zbudován poboční tábor Gusen. Vězni pracovali také v blízkých halách společnosti Messerschmitt. Do roku 1945 zde bylo deportováno na 190 000 vězňů. Na nemoci, vyčerpání z hladu, ubití, zastřelení, zavraždění injekcemi a v plynových komorách a zplynovacích vozech zde zahynulo na 90 000 vězňů. Dobrá chuťovka na dovolenou!

Vítáme vás

Naše vzdělávající se trojice jako první zamířila v areálu koncentráku k zmíněnému kamenolomu. Já s jeho neblaze proslulými „schody smrti“ ho viděl kdysi ve filmu „Přežil jsem svou smrt“. Roli furiantského boxera Tondy, který zkraje dělal frajerská ramena a pak na tom smrtícím schodišti málem zařval, hrál František Peterka. Padesátikilové žulové šutráky vynášené při výstupu po 186 schodech měly na svědomí řadu zdecimovaných obětí.

„Schody smrti“

Kamenolom

Veselý špacír mauthausenských šerpů

V prohlubni kamenolomu, kam jsme po „schodech smrti“ sestoupili, se nacházela ještě jedna „vychytávka“ nadčlovčeských elementů. Vysoká stěna nese název „Skála parašutistů“. Jak jsem se dočetl na pamětní desce, tak ji tak pojmenovali nelidské esesácké svině, které tady vraždili židovské vězně shazováním a nazývali je „parašutisti“. Nacističtí příslušníci národa Shillera a Goetha oplývali skutečně vyjímečným básnickým střechem!

Zpátečním výstupem po „schodech smrti“ jsem se vykolébal s už drobně se ozývajícími kyčelními klouby a posadil si jako fór na rameno přidržovaný kilový kámen. Černý humor nijak nepomáhá vylepšit tragiku a děs lidských dějin.

Do koncentráku Mauthausen byli deportováni vězni ze 40 zemí. Převážně z Polska, ze Sovětského svazu, Maďarska. Také zde byli vězněni Němci, Rakušané, Francouzi, Italové, Jugoslávci, Italové. Čechů zde mělo být kolem 9.000, z nichž jedno číslo uvádí, že jich tady zahynulo 8.000 a druhé 3.000. V Parku památníků jsou umístěny vzpomínková sousoší a pamětní desky jednotlivých států a skupin obětí.

Jeden z turistických návštěvníků byl vybaven značnou dávkou šibeničního humoru. Procházel se po bývalém apelplacu v tričku, které do světa hlásalo: Park kultury a voddechu pro nepřizpůsobivé.

Toto rekreační zařízení nebylo jen pro muže, nacházely se tady i ženy. Z koncentráku v Ravensbrücku jich sem bylo přemístěno 10.000. Esesáci z nich zásobovali zdejší bordel. Které se nechaly zverbovat dobrovolně, tak jim slíbili, že budou propuštěni. Pak je neskuteční ksindli stejně odkráglovali!

Většina vězeňských baráků, tzv. bloků už neexistuje. Zůstala jen řada u apelplacu. Ten je dneska vyasfaltován, ale v době jeho funkčnosti ho upravovali vězni, zapřažení do válcovacího stroje. Na apelplacu, kde se vězni přepočítávali, tak ve vedru, v mrazech stáli dvě až tři hodiny. Zmíněný Karel Hašler, tvůrce skladby „Ta písnička česká“, byl poléván vodou, dokud nezmrznu!

Bloky měly mít kapacitu 300 vězňů, ale bylo jich tam postupně napesováno 2.000 „kousků“. Když rozloha tábora už přísunu „heftlinků“ nestačila, tak se pro ně stavěly stany pro 800 lidí, do kterých bylo opět nácpano 2.000 vězňů. V táboře byla plynová komora a tři kremační pece. Nemocní „musulmani“ byli likvidováni i v „oživovacím zařízení“ v blízkém zámku Hartheim.

Jedna ze dvou kremačních pecí, které se zachovaly

Naše „zvědavá“ trojka strávila v koncentráku tři hodiny. Myslím, že ta mauthausenská pikantérie nám už stačila. Na Salzburg jsme nejeli přes Enns a horami, jak zkraje navrhoval Míra, ale po dálnici kolem Lince. U něho je obří chemička jako v Česku v Záluží u Litvínova.

Horami jsme nejeli, ale vedle dálnice se vypínala v teple zářivého dne skalnatá alpská předhůří. U městečka Seewalchen jsme odbočili k jezeru Attersee, že se tu vykoupem a skouknem vilu slavného rakouského malíře Gustava Klimta. Vilu jsme nakonec našli, ale z koupele nebylo nic, břeh byl obsazen placenými plovárnami a koupališti.

Ke koupeli došlo až u jezera Mondsee. Mělo krásnou modrou barvu, obklopenou vápencovými skalami. Já se zasunul s autem mezi dvěma balvany, tarasíci mi vjezd přímo na břeh pod rozložitou borovicí. Voda v jezeře napájená z horských potoků nebyla kupodivu moc studená.

Skalák navázal ještě na Mauthausen, co slyšel ze zapůjčeného audioprůvodce: „Ke konci války se podařil útek 400 vězňů. Přehozenýma mokřýma dekama přes elektrický dráty vyhodili pojistky. Esesáci za pomoci místního obyvatelstva pořádali na ně ‚hon na zajíce‘. Přežilo jen jedenáct vězňů!“

Aby vylehčil negativní informačnost, které bylo dneska už dost, zahrál si na Čuňase a pronesl vtíp: „Letadlu selhaly motory. Vyhozený zavazadla k zpomalení pádu nepomáhají. Pilot hlásí rozhlasem: ‚Nedá se nic dělat, letadlo musí opustit ještě někteří cestující. Aby to bylo spravedlivé, začneme podle abecedy. První budou arabové, buzeranti, cikáni. Připraví se černoši!“

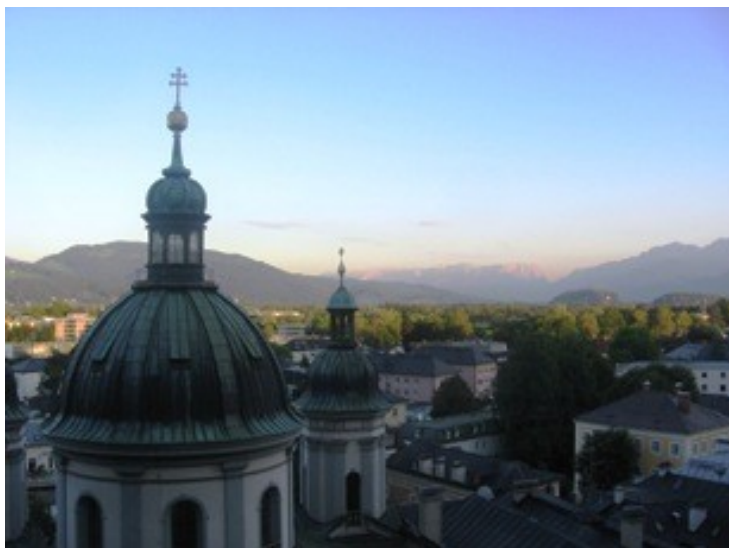
Aby Šárka nepřišla zkrátka, tak přidala něco ze svého mlýna: „Jeden návštěvník se u nás na dvoře ptal: ‚Kdo je ten chlápek, kterej buzeruje tu ženu, co támhle sedí?‘“ Odpověď: „To je majitel Skalák se svou manželkou.“

Do Salzburgu jsme dojeli v podvečer. Zaparkovali jsme v ulici pod jižní stranou kopce s pevností Hohensalzburg, k níž nahoru vede pěkný stoupák. Ten jsme absolvovali s dcerou Rút v roce 2000, když jsme navštívili Salzburg po výstupu k hřebenu Dachsteinu. Když jsme zjistili, že vstupné stojí 25 šilinků pro jednoho, což by nám se-

bralo všechny zbývající peníze na jídlo, tak jsme se na pevnost vykašlali a koupili si radši hotdogy. Že bych chtěl znovu k pevnosti vystoupat, to mi v žádném případě nepřišlo na mysl.

Skalák, známý pochůzkář, ten by šel, naštěstí Šárka v žádném případě. Pevnost jsme obešli do historického centra. Výhled na město s pozadím hor byl i odtud pěkný.

Historickou část jsme prošli kolem katedrály sv. Ruperta a Virgila. Hledali jsme Obilnou ulici, v které se nachází dům, v němž se narodil Mozart. Našli jsme ho skoro hned, stojí na pěší zóně. Šárka je ovšem víc na výlohy.

Ten chlap na tu kouli vylezl, nebo je to atrapa?

Ze Salzburgu jsme vyjeli už za tmy. Míra jel první a docela slušně nás vyvezl na dálnici A 10, která vede na jih k Itálii na Villach. U ně-

ho to není zcela běžné, protože navigátorka to zalomí do spacího kouta pod duchny, a pak sleduj správný směr!

Dálnice vede kolem německých hranic a asi po 12 kilometrech u městečka Hallein jsme odbočili do Dojčlandu do německých Alp. Teď za tmy jsme z nich nic neviděli, což mě mrzelo, ale do Berchtesgadenu, kde se nachází Hitlerovo „Orlí hnízdo“, jsme dojet chtěli.

Městečko má hezké historické centrum. Abysme mohli u něho zaparkovat, museli jsme zastrčit auta za oplocení nějaké stavby. Když jsme pak odtud odjížděli, kvůli dlouhému Međourovi jsme odsunuli stranou křídla pletivové brány, aby se mohl vytočit.

Do centra jsme zabrousili jen se Skalákem, Šárka byla stále společensky unavená. Pátrali jsme v protějších temných horských konturách nad městem, kde by mohlo být to hitlerovské „Orlí hnízdo“. Ve výšce kopce za řekou se nějaké světýlko vyskytovalo, ale kdo ví, co to je.

Skalák je starý neptal, tak jsem se obrátil na jednoho kolemjdoucího. Chlapík mi skutečně potvrdil, že ten svítící bod nahoře je „Eagle's Nest“, jak se té pověstné kamenné chatě, zbudované Bormanem k padesátým narozeninám Hitlera, anglicky říká.

Dneska jsme se usalašili na větším parkovišti hned za mostem na druhé straně řeky. Míra má dneska narožky, tak jsme do sebe kopli štamprli božkovského rumu. Šárka už uložená neměla zájem, léčí si pořád víkendovou kocovinu.

Parkoviště bylo placené, ale kašlali jsme na to. Skalák se vyjádřil: „Řeknu, že mám dneska narozeniny, ať mi dají jako dárek parkování zadara!“ Zjistili jsme na tabuli, že zítra od 1. září se už parkování neplatí.

Když jsem Mírovi vinšoval k jeho 64 birthdays: „Už se blížíš k mému stáří“ (mně bude teď 8. září 74 let), tak řekl: „To je proto, že už chodíš pomalu!“

1. září

Ráno jsem zajel podél řeky k turistickým informacím. Tamní slečna mi potvrdila včerejší světýlko skutečně jako „Orlí hnízdo“. Vyfasoval jsem i prospekty a jízdní řád autobusů.

K dokumentačnímu středisku v Obersalzbergu, v bývalé horské vesnici, kterou Hitler nechal vyklidit pro výstavbu své odpočinkové zóny „Berghof“, se dá vyjet autem, ale přímo pod „Orlí hnízdo“ jezdí

jen autobusová kyvadlová doprava. K parkovištím, odkud busy jezdí, vede pořádný krpal. Stoupáním o 24% jsem snad nikdy ještě nejel.

Když jsem do Obersalzbergu dorazil, Skaláci se stále neobjevovali. Vypadalo to, že Meďour snad ten kopec nevyjel. Vyjel, ale zaparkoval na nižším parkovišti. Jedna mladší Češka mě popletla, když tvrdila, že se na protější straně otáčel. Nešlo mi do hlavy, že bych ten křáp neslyšel kolem mě projet. Její partner to uvedl na pravou míru, že jsou na dolním stání. To už jsem viděl Míru a Šárku jít k autobusovému stanovišti.

Šesti kilometrová cesta autobusem pod „Orlí hnízdo“ na vrcholu hory Kehlstein, která má výšku 1834 metrů, stojí 16 euro. Je v tom zahrnuta i jízda zpět. Seniorská sleva se žádná nekoná.

Silnice stoupá opět pěkným krpálem a točí se v řadě serpentýn a tunelů, kde je tabulemi značena dosahovaná výška: 1100 m, 1200 m atd. Z dobových fotek na „Eagle's Nest“ je vidět, že na komunikaci a samotné stavbě „Orlího hnízda“, německy Kehlsteinhaus, v rozmezí roku 1936-38, makalo permanentně kolem 3.000 dělníků. Je nepochopitelné, že pro pomatence typu Hitlera, Stalina a dalších se vynaloží tolik pracovní síly a finančních prostředků. Megalomanský projekt přišel bratru na 30 milionů říšských marek, což byla v té době horentní suma. Do toho není započítaná spodní „uzavřená zóna“ Berghofu.

Orlí hnízdo

Od konečné autobusů vede do skály vykutáný tunel o délce 124 m, z něhož o stejné délce se jezdí výtahem do budovy „Orlího hnízda“. Výtah je pozlacený, ovšem Hitler se jím jezdit bál. Proto byl na Kehlsteinhausu za celou dobu jen desetkrát. Názorná ukázka zbabělého trpaslíka s nafouklým vůdcovským egem!

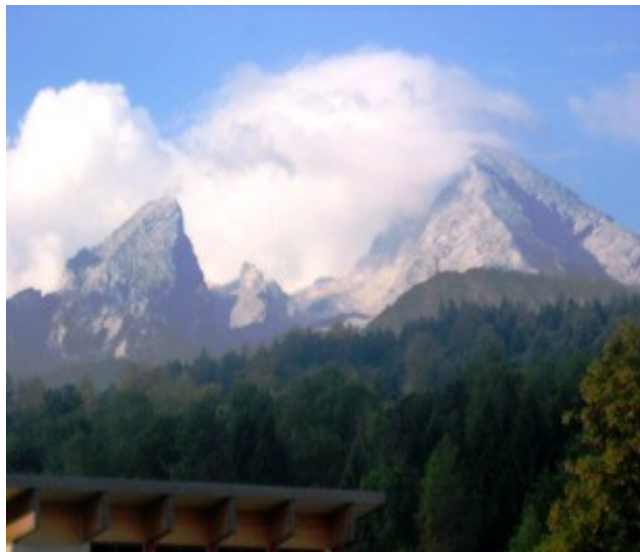

Další „voddecháč“ pro nepřizpůsobivý

V tomhle zlatě měl Hitler sevřenou prdel!

S Mírou jsme šli napřed k nedalekému vrcholku Kehlsteinu, Šárka čekala na nás u „Orlího hnízda“ na lavičce. Nacistický pohlavár Borman vybral pro Hitlera skutečně parádní flek. Byl odtud skvělý rozhled na okolní dvoutisícové vrcholky národního parku Berchtesgaden, z nichž některé se utápěly v oblacích.

Vrcholek Kehlsteinu

Sešli jsme nazpátek k Šárce a vešli do nitra „Orlího hnízda“. Vnitřek sálu s velkým krbem je znám z řady dokumentárních filmů a přesto člověku zatrne, když si uvědomí, že se tady vyskytoval jeden z největších zmrdů lidské historie. U rozhořelých plamenů si nahříval zimomřivé pracky, jeho hosté společně se švitořivými ženskými tu popíjeli vínko, veselili se a klábosili a ve spoustě lágrů v okupované Evropě umírali miliony zubožených lidí!

Na krásném vyhlídkovém místě s ponurou atmosférou zdejší historie jsme strávili přes dvě hodiny. Počasí se začalo lámat, výhled na skalní hřbety zakryly temné mraky. My s dopoledními návštěvníky jsme měli kliku, že jsme si rozhled horskou scenerii ještě užili.

Dole v Obersalzbergu u autobusové stanice jsme s Mírou ještě shlédli kus videa, Šárka spěchala za zavřenou Zuzanou v Med'ouru. Shodli jsme se, že velká terasa, kde se po ní na dokumentárních snímcích Hitler promenáduje s Göringem, Himlerem, Evou Braunovou a dalšími, není na „Orlím hnízdě“, tam je malá, ale byla tady na Berghofu. Ten byl Američany celý vybombardován, do „Eagle's Nest“ se však netrefili. Obersalzberg užívali napřed Američané pro armádu jako rekreační středisko, teď je zde rozsáhlé dokumentační centrum. To jsme však nenavštívili, protože začalo vydatně lejt.

Úprkem jsem doběhnul k autu, které jsem měl blízko, avšak i tak jsem byl mokrý. Míra to měl dál a zmoknul jako hastrman. Sjel jsem k Med'ouru, to už přestalo pršet. Spustil jsem se jako první z toho prudkého krpálu do Berchtesgadenu, pořád se muselo brzdit motorem, který se stejně rozbíhal.

Do městečka jsme ještě jednou zajeli, abysme si prohlédli historické centrum ještě za dne. Bylo v něm však nacvakáno a parkoviště byla placená, tak jsem zaběhnul s foťákem do centra na chvíli jen já. Skaláci zůstali sedět v Med'ouru.

Mířili jsme na Ramsau, že se někde konečně poprvé uvaří. To se odehrálo na vstupním parkovacím place u přírodní rezervace soutěsky Wimbachklamm. Byly fazole.

Uvažovali jsme, že bysme do soutěsky v obřím horském údolí pod horou Watzmann nakoukli. V sevřených skalních stěnách se řítí divoká říčka. Z romantického výletu nakonec sešlo, cesta k soutěsce vedla neustále do kopce. Šárka už byla sice zmátořená, ale stoupáky nejsou pokaždé její parketa. Mně se ozývaly už opotřebované kyčle, které jsem letos poprvé ucítil, když jsem v lese nakládal těžká polena. Je jasné, že nějaký výstup ve francouzském Central Masiv, o němž jsem uvažoval, si budu muset už odpustit.

Dolní tok říčky Wimbach

Ramsau je pěkné horské městečko s dřevěnými alpskými baráky. Jen jsme ho ale projeli, protože Míra chtěl zabrousit k jezeru Hintersee. Silnice Hinterseer Straße ale byla před ním uzavřená, takže jsme si těch 6 kiláků zbytečně zajeli.

